

Празникът на митрополитския храм „Св. Марина“ бе отбелязан с патриаршеска литургия

На 17-и юли Православната църква чества паметта на св. великомъченица Марина, пострадала за Христа през 304 г., по времето на император Диоклециан. В двора на Софийска света митрополия се намира единственият в столицата храм „Св. вмчца Марина“. Той е построен от 2003 до 2009 г. на мястото на старинен катедрален храм, съществувал до XVI-и век и съхранявал мощите на св. Георги Софийски Нови.

По повод празника, в митрополитския храм бе отслужена св. Литургия, възглавена от Негово Светейшество Софийския митрополит и Български патриарх Даниил. Заедно с него съслужиха Техни Преосвещения Мелнишкият епископ Герасим – главен секретар на Св. Синод, и Браницкият епископ Йоан – първи викарий на Софийския митрополит, както и протоiereй Бисер Костадинов – председател на катедралния храм „Св. вмчца Неделя“, и

протодякон Иван Петков.

За църковните песнопения се погрижиха иконом Валентин Тупаров, протойерей Димитър Кутлев, д-р Калин Кирилов и Иван Тупаров, а храмът и дворът му бяха преизпълнени с боголюбив народ.

В края на литургията бе осветено благоукрасено коливо с образа на св. Марина, раздадено за здраве и благословение на всички присъстващи.

В словото си към християните патриарх Даниил благодари на духовенството, певците и храмовото изпълнение, и припомни житието на св. Марина:

„Тя била дъщеря на езически жрец, възпитавана в традициите на езическата религия. Но още в детска възраст – около 12-годишна – чула от странстващи християнски проповедници за Господ Иисус Христос. Чистата ѝ детска душа възприела вярата с желание и горещо чувство. Разбира се, нейният баща бил изключително недоволен от нейния вътрешен стремеж. Той имал други планове за нея, искал да я задоми. Но малката девица така силно възприела Христовата любов, че не желала да встъпва в брак, нито да се занимава с нищо друго, освен да се посвети изцяло на Бога. В Светото Евангелие Господ Иисус Христос казва: „Който обича баща или майка, син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене“ (Мат. 10:37). В продължение на няколко години света Марина имала възможност да изпита любовта си към Бога. Баща ѝ я изпратил в своето имение, под грижите на нейната дойка, с надеждата тя да ѝ внуши „благоразумие“. Но въпреки многократните увещания, това малко момиче запазило в себе си чистотата и не позволило нищо от този свят да надделее над любовта към Бога.

Ако се замислим, ще осъзнаем какво означава това – да преминеш през толкова изпитания в тази крехка възраст. Да издържиш постоянен натиск, непрекъснато увещаване, сама-самичка. Какво друго може да даде такава сила, освен тази преголяма радост и мир, която идва от любовта? Бог се разкрива пред чистата душа с неизказани с човешки език откровения, за да подсили стремежа, да даде истинско желание да живеем всеотдайно и да проявяваме любовта си към Бога.

Когато управителят на областта – избран от баща ѝ да стане неин жених – я видял, тя била около 16-годишна. Пожелал да я вземе за жена, но девицата вече имала опита от духовния живот, от молитвата, от посвещението на Бога, в богomisлието. Разбрала, че това, което ѝ дава вярата, е по-ценно от всичко, което светът може да даде. Така тя останала непреклонна в своята вяра и

желанието си да послужи на Бога всецяло и съвършено, според Господнята заповед: Възлюби Господа, Бога твоего, от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичкия си разум, и с всичката си сила (Марк 12:30), с цялото си същество. Ако всичко в човека е изпълнено с любов към Бога, с какво друго да се занимава? Тогава става непоносимо бреме за човек, да се обвързва с други грижи, освен да се посвети изцяло на Бога.

Малката девица, 16-годишната Марина, претърпяла мъчения. Тъй като не била кръстена, тя се молела по време на мъченията си Бог да я удостои с водно кръщение. Управителят наредил да я хвърлят в каца с вода, вързана с вериги. По нейните молитви веригите се разкъсали и лукавият замисъл да бъде удавена се провалил. Тя възприела това като своето свето кръщение и прославила Бога за тази милост. Накрая била посечена с меч и предала чистата си душа на Бога.

Сред нашите предци имаме много подобни примери – особено по време на турското робство, когато мюсюлмани пожелавали да се оженят за християнки. Света Злата Мъгленска – знаем колко месеци била мъчена, да приеме този мъж, но тя не пожелала да предаде вярата си. Дори родителите ѝ я увещавали, но тя останала твърда.

Много можем да се поучим от това, братя и сестри. В момент, когато човек остане сам, без подкрепа, без насърчение – ако си помислим на каква възраст са били тези деца, които устояли на мъчения, на натиск – сами срещу целия свят, сами срещу родителите си дори. Както Господ е казал: Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене (Мат. 10:37). Те показали истинско достойнство на богосиновство, обикнали Бога всецяло и възприели Неговата любов. Нищо друго не може да даде търпение, мъжество, безстрашие, да надделее страха от смъртта, както св. Йоан Богослов казва: Съвършената любов пропъжда страха (1 Йоан. 4:18). Тези девици опазили вярата докрай с чисти сърца, увенчани с небесни венци. Запазили душите си за Небесния Жених – Господ Исус Христос.

Да не подценяваме днес силата на любовта, братя и сестри. Апостолът казва: Щом любов нямам – нищо не съм (1 Кор. 13:2). Сред комфорта, сред грижите, сред многото приказки и празници – любовта лесно се губи, тогава губим и посоката на живота си. И забравяме кое е най-важното – да възлюбим Бога. Това не са само думи или клише. Любовта има съдържание – тя не е само звук или букви. Бог е любов и ние не можем да го изразим. И Той има това отношение, тази любов към всеки един човек. Единствено и само нашият отговор на Христовата любов е това, което или помага да възприемем

неговата любов, или ни спира и ние си оставаме със своята мизерия, мислейки, че имаме нещо, но свети апостол Павел казва: Щом любов нямам – нищо не съм.

Така че да не пренебрегваме любовта, която неизменно съпътства чистия живот. Ако света Марина беше примесила любовта си към Бога с малко недоверие, ако си беше казала: „Какво пък, ще се омъжа, какво ми пречи да продължа да вярвам...“, всичко щеше да загуби. Щеше да се омъжи за него, да се порадва на материален комфорт, може би уважение, но никой нямаше да я помни. А днес – повече от 17 века по-късно – цялата Църква я почита. Защото това е велик празник – една душа, която не е предала любовта, не е предала вярата си, не предала Христос, а Го възприела – дори целият свят да се опълчи срещу нея. Не е предала Христос и се е увенчала с вечен живот.

Да пазим нашата вяра. Да я пазим в чисти сърца. Да живеем с покаяние, с молитва, с милостиня, с участие в църковния живот. Тогава малко по малко любовта и силата, която идва от благочестивия живот, ще укрепят и нас. И в малките изпитания, които всеки един от нас търпи ежедневно, ще проявим търпение, разум, разсъдителност. Да се изяви тази любов и във взаимоотношенията ни, да засвидетелстваме, че действително сме християни и търсим Христовия мир помежду ни, радостта от това, че сме заедно. Не в клеветата, не в осъждането, не в злословието зад гърба на другите. Ако живеем в такова разделение – каква любов имаме в сърцата си? Тогава и най-малкото изпитание как ще го претърпим? Ще бъде ли възможно да останем във вярата? Не се знае. Затова нека пазим вярата в чисти сърца.“

Патриарх Даниил благодари и на г-жа Татяна Попова, дарила нова благолепна икона на св. Марина за митрополитския храм. Образът бе изнесен в двора на храма, заедно с частица от мощите на светицата, пред които се стичаха на поклонение събралите се християни.

Текст и снимки: Пламен Михайлов

bg-patriarshia.bg